

Imange dage har det været søndag hver morgen, når jeg vågnede. Byen var helt stille, og bortset fra et par ihærdige fugle og måske en radio hos naboen var der ikke en lyd at spore i miles omkreds. Akkurat som de bedste søndage, hvor folk sover længe, og kun få har travlt med at komme på arbejde. Stilheden indfandt sig nærmest fra den ene dag til den anden. 11. marts holdt statsminister Mette Frederiksen (S) sin tale, hvor hun opfordrede os alle til at gå

MEN DER ER... kommet gang i skoler, og mindre arbejdspladser. Små butikker har slået dørene op, for vi skal have gang i økonomien igen. Og missionen er lykkedes, for hjulene ruller nu for fuld skrue nede på gaden, kan jeg høre. I tirsdags begyndte den gamle rumlen at vende tilbage, og snart vil det igen kun være søndag morgen, at her er helt stille. Sådan er det at bo midt i en storby, og sådan har jeg vænnet mig til at det igennem mange år.

Da jeg flyttede hjemmefra i 1990, drog jeg til Paris, hvor jeg blev installeret i en

ting. Den tunge brummen om morgentid. EFTER SIGENDE er det ikke sundt at leve med trafikstøj, men jeg har altid tænkt på det som en behagelig påmindelse om, at der er liv uden for min egen lille boble. At andre folk også har travlt, at byen har en puls, og at verden er fyldt med oplevelser, som venter lige uden for vinduerne. Men efter at have boet 30 år i København og først nu at have oplevet, hvordan det er, når bilerne er væk, undrer det mig, at der stadig er så megen trafik i byen. De seneste år har politikerne ellers

på en betalingsring rundt om byen, tunnel til Nordhavn og under Åboulevard? Store projekter, som giver fodgængerne og cyklisterne byen tilbage, så vi igen kan opleve lidt af den ro, som har præget hovedstaden de seneste fem uger. København er en international metropol og skal både have trafik, støj og rod. Men efter at have set, hvor meget plads der var i byen, da bilerne forsvandt, og oplevet en helt vidunderlig stilhed, synes jeg, det er på tide at overveje, om vi ikke skal sætte bilerne i karantæne.

lars.hedebø@pol.dk

Hjælp også de private institutioner

Private daginstitutioner har også merudgifter som følge af covid-19. Derfor må politikerne vågne op og sikre, at de ikke forbigås økonomisk.

INSTITUTIONER

ANNETTE FOLTMANN, DIREKTØR I SELVEJENDE OG PRIVATE INSTITUTIONERS ADMINISTRATIONSSELSKAB, SPIA

REGERINGEN og KL har indgået en aftale om at undtage kommunernes merudgifter som følge af covid-19 i 2020 fra udgiftsloftet.

Flere kommuner beder nu de kommunale daginstitutioner om at registrere deres merudgifter og indberette dem til kommunen, men aftalen omfatter ikke de private daginstitutioner, der modtager et fast tilskud pr. barn.

Det betyder, at de private daginstitutioner – hvoraf de fleste er ret små – kommer til at stå med ekstra udgifter, som de ikke vil kunne få hjælp til, fordi de økono-

miske pakker, der er givet til erhvervslivet, slet ikke passer til dem. 90 procent af de private daginstitutioner er non-profit selvejende institutioner, som er drevet af en forældrebestyrelse, der nu står med betydelige merudgifter i forbindelse med genåbningen for at kunne leve op til Sundhedsstyrelsens retningslinjer.

Det drejer sig først og fremmest om lønomkostninger til det ekstra personale, der skal til for at kunne håndtere små børnegrupper på forsvarlig vis, og udgifter til en forøget daglig rengøringsindsats.

Som eksempel vil det koste en lille naturbørnehave med 40 børn omkring 40.000 kr. ekstra om måneden.

DER ER omkring 600 private daginstitutioner i Danmark, der dagligt løfter en væsentlig velfærdsopgave og som ifølge lighedsgrundsætningen ikke må stilles

Som eksempel vil det koste en lille naturbørnehave med 40 børn omkring 40.000 kroner ekstra om måneden

ringere end de kommunale, men hvis ikke de bliver omfattet af regeringens aftale med KL om merudgifter, så vil mange af dem bukke under og lukke inden for få måneder.

Det vil være et ubeskriveligt tab af vores mangfoldige institutionskultur, der giver forældre en værdifuld mulighed for at tilvælge en pædagogik og kultur, som passer til familiens værdigrundlag og opdragelsesidealer.

Og et ligeledes stort tab for udviklingen af pædagogisk praksis, som foregår rundt om i landet, hvor selvejende institutioner siden 1828 har været en nyskabende og dynamisk faktor for udviklingen på daginstitutionsområdet. Derfor må politikerne vågne op og sikre, at de private daginstitutioner ikke økonomisk forbigås, således at vi fortsat kan sikre en mangfoldig institutionskultur i Danmark.